

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **M. A.**, zast. JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem se sídlem Šafaříkova 666, Hradec Králové proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1.2012 č. j. OAM-258/ZA-06-HA03-2010, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Odměna ustanoveného advokáta JUDr. Ing. Jiřího Špeldy s e u r č u j e částkou 8.640,- Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové na účet soudem ustanoveného zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.**

-2-

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou napadl žalobce rozhodnutí žalovaného označené v záhlaví tohoto rozsudku, který na základě žalobcovy žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany formou azylu rozhodl tak, že po projednání žádosti podmínky pro postup dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., v platném znění (dále jen zákon o azylu) neshledal a mezinárodní ochranu žalobci neudělil.

Ten v žalobě předně namítl pochybení správního orgánu, které spatřoval v nedostatečném projednání jeho žádosti, resp. v nesprávných závěrech, ke kterým žalovaný ve svém rozhodnutí dospěl. V žalobě podrobně popsal původ svých potíží, které jej a jeho rodiče po řadu let provázely. Tvrdil, že Kazachstán mu odepřel základní práva a rovněž tak se zachoval k jeho oběma rodičům. Upozornil, že jeho otec byl bojovníkem za svobodu ve II. světové válce a následně mu byly tyto zásluhy a jeho statečnost upřena, neboť jeho jméno nefigurovala v tzv. Pamětní knize (dle vysvětlení žalobce v ní byla zachycena jména hrdinů – bojovníků padlých či nezvěstných ve II. světové válce). V souvislosti s touto nespravedlností byla následně upřena finanční a další s tím související práva jeho matce a rovněž se celá záležitost neblaze promítla do života samotného žalobce. Tvrdil, že byl šikanován ze strany státních orgánů, nebyla mu umožněna realizace jeho volebního práva, byl omezován v možnosti cestování, v přístupu ke zdravotní péči a do sociálního systému v souvislosti s pobíráním důchodu. Ačkoli se obracel, a to opakovaně, na příslušné orgány státu a žádal nápravu, nebyl úspěšný. Rovněž tak upozornil na neutěšenou situaci justičního systému v Kazachstánu, který by žalobci při ochraně jeho práv zjevně nápomocen nebyl. Rovněž neopomněl zdůraznit, že je osobou pokročilého věku, má logicky zdravotní potíže a to zejména se zrakem, které si budou vyžadovat operativní zákrok. Žalovanému vytýkal, že si v tomto směru neopatrnil potřebné podklady pro zodpovězení otázky závažnosti žalobcových zdravotních potíží a reálné možnosti jejich léčby v případě nuceného návratu do Kazachstánu. Dle přesvědčení žalobce by potřebnou lékařskou péči nemohl získat, a proto se jeho návrat jeví i z hlediska humanitárního nemožným a nereálným. Konečně mu v Kazachstánu nebylo bezproblematicky umožněno kontaktovat Evropský soud pro lidská práva (dále jen ESLP). Stížností k tomuto soudu se snažil očistit jméno svého otce, své matky a napravit tak křivdy napáchané dle přesvědčení žalobce na jeho rodině. Zástupce žalobce navíc správnímu orgánu vytýkal, že s ohledem na určité nesrovnalosti či nelogičnosti v žalobcových přednesech mu měl být ustanoven i s přihlédnutím k jeho věku k ochraně jeho práv opatrovník. Zjištěný skutkový stav je nutno považovat za nedostatečný pro rozhodnutí ve věci, a proto požadoval zrušení žalobcova rozhodnutí a vrácení mu věci k dalšímu řízení.

Ve vyjádření vyhotoveném dne 18. dubna 2012 správní orgán velmi podrobně zopakoval podstatný obsah žaloby, aby vzápětí oprávněnost žalobních námitek

-3-

popřel. Upozornil, že správní řízení probíhalo standardním způsobem, rozhodnutí pak vycházelo jak z přednesů žalobce, tak z objektivních důkazů o Kazachstánu. Správní orgán znovu zopakoval informace, které ke své žádosti sdělil žalobce včetně skutečnosti, že neopomněl vzít v potaz doklady žalobcem předložené (doklady prokazující jednání s kazašskými orgány), které však azylově-relevantní důvod jeho žádosti nepodpořily. Rovněž z přednesu žalobce nebylo možné usoudit, že by byl bez dalšího v Kazachstánu perzekuován z pohledu zákona o azylu. Připomněl, že žalobce se zpočátku řízení vyjadřoval tak, že důvodem jeho žádosti není vlastně udělení azylu, nýbrž možnost bezproblémového kontaktu s ESLP. Žádal tak pomoc českých orgánů a to za účelem navrácení cti a důstojnosti žalobcovým rodičům (nezařazení žalobcova otce do Pamětní knihy bojovníků ve II. světové válce a následné potíže matky i samotného žalobce). Správní orgán připomněl, že žalobce před svým odchodem po dobu čtyřech let pobýval u svého syna žijícího v Ruské federaci, odkud kontaktoval se svými požadavky různé instituce. Z Kazachstánu vycestoval na doporučení své advokátky.

Žalovaný popřel pochybení vytýkané mu žalobcem mající spočívat v nesprávném či nedostatečném zhodnocení jeho zdravotního stavu. Žalobce popsal své zdravotní potíže se zrakem, s tím, že bude nucen se z důvodu odchlípnuté sítnice podrobit operaci. Vysvětlil, že měl být operován v dubnu 2012 v Nemocnici v Náchodě, termín operace odmítl a byl mu zajištěn dřívější operativní zákrok v Praze. Dále pak nebyl ochoten na dané téma reagovat. Připomněl, že i péče poskytovaná občanovi České republiky je podmíněna platbami zdravotního pojištění a lékařská péče tedy není poskytována automaticky a zdarma. Úroveň kvality zdravotnických služeb v jednotlivých zemích pak důvodem pro udělení tzv. humanitárního azylu být nemůže (byť je každý případ nutno posuzovat individuálně), jak opakovaně judikoval Nejvyšší správní soud v Brně (např. rozsudek ze dne 26. 7. 2007 č. j. 2 Azs 30/2007-69). Ověřil, že občané Kazachstánu mají právo na bezplatnou lékařskou pomoc, jejíž rozsah stanoví a schvaluje vláda Kazachstánu. Další péči si hradí občané sami či prostřednictvím systému dobrovolného zdravotního pojištění apod. K této námitce zdůraznil, že žalobce v průběhu řízení nepředložil správnímu orgánu žádnou lékařskou zprávu popisující závažnost jeho zdravotního stavu.

Za své pochybení nepřijal ani výhradu ohledně neustanovení opatrovníka v průběhu správního řízení. Vyhodnotil, že vyšší věk a oční potíže nebyly dostatečným důvodem pro postup dle § 32 odst. 2 správního řádu. Žalobce byl opakovaně poučen o možnosti obracet se o pomoc na Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky či na další organizace tuto pomoc poskytující. V ostatním odkázal na odůvodnění písemného vyhotovení napadeného rozhodnutí a trval na zamítnutí žaloby, když v ní uvedené námitky považoval s ohledem na vysvětlené za nedůvodné.

Po zjištění, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou, projednal soud žalobu v rozsahu vytyčeném žalobními body (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). Žalobce v průběhu soudního řízení doložil kopii článku

publikovaného v Parlamentních listech dne 12. 5. 2012, v němž je popisována jeho situace osobní (včetně hrdinství žalobceva otce za II. světové války) i zdravotní s tím, že žalovaný při rozhodování tyto skutečnosti nezohlednil. Dále doložil lékařskou zprávu očního oddělení Nemocnice Na Bulovce ze dne 9. 5. 2012 s tím, že žalobce bude přijat k operaci katarakty na levém oku. Následně byla předložena propouštěcí zpráva téže Nemocnice z níž vyplývá, že žalobce byl hospitalizován od 18. do 23. května 2012 pro operaci katarakty levého oka, výkon i následná léčba proběhla bez komplikací, propuštěn v celkově dobrém stavu. Pro subjektivní potíže žalobce (chrapot a bolest v krku) bylo doporučeno ORL vyšetření. K tomu krajský soud okrajově připomíná, že ačkoli si žalobce na problémy stěžoval již v květnu, tak ani do doby projednání jeho žaloby před soudem nepředložil žádné objektivní lékařské vyšetření. V průběhu jednání byla na žádost žalobce vyslechnuta jako svědkyně paní H. D., která se vyjádřila k žalobcovu zdravotnímu stavu. Objasnila, že žalobce trpí nedoslýchavostí a stěžoval si na neochotu sociální pracovnice býti mu ve vyřizování nápomocna. Potvrdila, že vyslechla telefonický rozhovor žalobce s kompetentní pracovnící, která se k němu chovala nevybíravým způsobem. Dále žalobci pomohla zprostředkovat oční operaci, která proběhla v pražské nemocnici, neboť běžnou cestou by byl žalobce nucen vyčkávat termínu. Dle specialistky MUDr. Ž. byla operace velmi nutná. Připomněla, že žalobcem zmiňovaný chrapot bude mít zřejmě vážnější původ, nicméně žalobce se rozhodl účastnit soudního jednání, a proto dosud nevyhledal lékaře. Po proběhnuvším jednání obě strany setrvaly na svých přednesech a již učiněných procesních postojích.

Právní rámec projednávané věci je upraven následovně: mezinárodní ochranu lze podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany: shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvodky k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Krajský soud při projednání žaloby postupoval způsobem obvyklým, tedy prostudoval správní spis, napadené rozhodnutí, seznámil se s obsahem žaloby a posléze i správního orgánu. Při úvahách o důvodnosti žaloby hodnotil rovněž skutečnosti odeznělé v průběhu soudního jednání. Ověřil, že správní orgán při svém rozhodování vycházel ze žádosti žalobce ze dne 14. 7. 2010, z údajů ve vlastnoručně psané žádosti a z pohovorů, který se uskutečnily dne 29. 7. 2010 a dne

20. 12. 2011. Pro své rozhodnutí v průběhu řízení shromáždil informace ohledně politické, ekonomické a bezpečnostní situaci Kazachstánu. Vycházel z informace MZ USA s názvem Kazachstán - Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2010 z 8. dubna 2011.

Dále disponoval třemi Informacemi MZV, konkrétně pod č. j. 122542/2007-LPTP z 17. července 2007, č. j. 130498/2009-LPTP ze dne 19. ledna 2010 a č. j. 105517/2010-LPTP ze dne 18. května 2010. První zpráva je zaměřena na zmapování situace zdravotnictví k Kazachstánu, kdy zcela jednoznačně vyplývá poměrně nízká úroveň tamní lékařské péče, kdy akutní poskytnutí první pomoci je zadarmo, následná péče pak již hrazená. Kvalitní lékařská péče je plně hrazena a je velmi drahá. Druhá zpráva se věnuje krom jiného postavení neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu, možnost podání si stížnosti na konkrétní policejní oddělení a vyjadřuje se k institutu ombudsmana. Výše uvedené instituty a možnosti se na ně obracet zpráva popisuje jako celkem reálnou cestu. Další zprávy se pak vyjadřují k otázce nabývání a pozbývání státního občanství Kazachstánu včetně konkrétních modelových otázek. Obsah zpráv nemá přímý dopad na žalobce, kterému byl vystaven cestovní doklad, na základě kterého zemi opustil. Dále poukázal na informace obsažené v aktuální databázi ČTK.

Ve spise žalovaného je rovněž založena kopie dopisu od Evropského soudu pro lidská práva s datem 20. října 2010, dle jejíhož byla zaregistrována žádost žalobce. V dalším podání ze dne 8. 12. 2010 žalobce mimo jiné poukazuje na svůj věk, nedostatek síly a zdravotní problémy. V podání ze dne 3. 2. 2011 adresovanému správnímu orgánu žalobce upozorňuje na nedobré poměry v pobytovém středisku a vyslovuje obavu o svůj život a zdraví. Rovněž spisový materiál obsahuje plnou moc ze dne 2. 9. 2011, kterou žalobce udělil OPU za účelem nahlížení do správního spisu vedeného v souvislosti s jeho žádostí o udělení mezinárodní ochrany.

Z přednesů žalobce učiněných v průběhu řízení před správním orgánem se podává následující: žalobce je státním příslušníkem Kazašské republiky, ruské národnosti, vyznání katolického. Dále je dlouholetým členem Komunistické strany Kazachstánu, v minulosti ani v době současné proti jeho osobě nebylo vedeno trestní stíhání. Tvrdil, že jak v Kazachstánu, tak i v Rusku došlo k „pošlapání“ jeho práv a rovněž tak práv jeho rodičů. Ačkoli byl jeho otec bojovníkem ve II. světové válce, následně mu bylo upřeno právo figurovat v tzv. Pamětní knize. Nebyl proto žádným způsobem oceněn a stejný osud sdílela i matka žalobce, když se snažila jeho památku obhájit a získat tak jako vdova po válečném hrdinovi určitá majetková práva. Následně se daných práv snažil domáhat žalobce kontaktováním soudů v Kazachstánu i v Rusku, obracel se na ministerstvo obrany, aby matce státní odměny vrátilo, obracel se na vojenskou policii, aby potvrdila reálnou existenci majora M. a jeho rodiny, nicméně bezvýsledně. Připomněl, že proti jeho svobodné vůli byla jeho rodina evakuována do Kazachstánu a žalobci tak vnuceno státní

občanství této země. Uvedl, že jak v Kazachstánu tak i v Rusku mu pomáhala charita, církve a další organizace s tím, aby se mohl obrátit o pomoc k Evropskému soudu pro lidská práva, kde má v úmyslu očistit jméno svých rodičů. Připustil, že žádost o azyl není prioritou, podstatné pro jeho osobu je mít klid a možnost pro řešení jeho problémů výše uvedeným postupem. Svůj zdravotní stav v době podání žádosti označil za dobrý, přiměřený věku.

V následně konaných pohovorech, jejichž obsah je poměrně detailně zachycen v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu a není účelem soudu je znovu podrobně opakovat, žalobce přednesl – z pohledu krajského soudu – tyto podstatné skutečnosti: počátek potíží určil do roku 1995, kdy v Pamětní knize mající obsahovat seznam vojáků padlých či nezvěstných za II. Světové války nebylo uvedeno jméno žalobcova otce, majora M.. Když v Kazachstánu nebyl se svoji snahou úspěšný, vycestoval v roce 2006 do Ruska, kde žije jeho syn a zde pobýval po dobu čtyřech let. Rozhodl se očistit jméno svých rodičů u Evropského soudu pro lidská práva, kontaktoval organizace ECHRAS, kde mu sdělili, že pomoci nemohou. Dále kontaktoval Amnesty International se sídlem v Moskvě a prostřednictvím této organizace Evropský soud pro lidská práva oslovil, leč žádné reakce se mu nedostalo. Tvrdil, že jeho základní práva byla porušena tím, že mu nebylo opakovaně umožněno volit. Vpuštěn nebyl údajně proto, že jeho jméno nebylo na příslušném seznamu. Stěžoval si soudu, ovšem bez reakce. Rovněž poukázal na potíže v sociální oblasti, kdy mu důchodová dávka začala být vyplácen až tři roky po odchodu do důchodu. Jeho záměrem bylo vzdát se kazašského občanství a žít tak s rodinou svého syna v Rusku. Tento krok byl dle žalobce podmíněn ze strany Kazachstánu prohlášením, že nemá žádné požadavky na kazašské úřady, nemá vůči Kazachstánu žádné závazky apod. Vysvětlil, že takovéto prohlášení učinit nemohl, neboť by se dle svého přesvědčení vzdal možnosti bojovat za práva svých rodičů. Po návratu do Kazachstánu v roce 2010 za účelem výměny dokladů nastaly další potíže s tím, že údajně žalobci nechtěli doklady vystavit. Následně mu nebyl vyplácen důchod a úřadem zabaven byt, který následně připadl bance. Byl nucen požádat o pomoc advokátku, která mu slíbila pomoc a poté žalobci poradila vycestovat ze země. Ve druhém pohovoru konaném dne 20. 12. 2011 uvedl, že žádné informace o Evropského soudu pro lidská práva neobdržel, je přesvědčen, že veškerá korespondence se ztratila. Ke zdravotnímu stavu objasnil, že u něho byla zjištěna odchýlnutá sítnice s nutností operace. Termín stanovený v místně příslušném nemocničním zařízení v Náchodě byl příliš dlouhý a žalobce se ostatně ani v této nemocnici nechtěl nechat operovat, a proto mu byla zařízena operace v Praze. K výslovnému dotazu na další zdravotní potíže žalobce ničeho jiného již neuvedl.

Podstatné okolnosti příběhu předneseného žalobcem správní orgán velmi podrobně zaznamenal v písemném odůvodnění svého rozhodnutí. Zde s logickými argumenty a odkazem na informace o zemi původu přesvědčivým způsobem objasnil, proč v tvrzeních žalobce nelze spatřovat naplnění podmínek § 12 písm. a) či § 12 písm. b) zákona o azylu.

-7-

Krajský soud po provedeném jednání souhlasí se závěrem správního orgánu, že se v projednávané věci nemohlo jednat o naplnění důvodů pro poskytnutí mezinárodní ochrany obsažených § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť žalobce nebyla v zemi původu politicky aktivní a žádné reálné pronásledování v souvislosti s uplatňováním politických práv a svobod netvrdila, resp. pokud namítl porušení svého práva volit, pak současně připustil, že nebyl před volební místností zapsán v seznamu voličů. Obdobná reakce by následovala za dané situace i v České republice a tato okolnost o reálné pronásledování žalobce či přímém konfliktu se státními orgány nesvědčí. Problémy se ztrátou bytu či prodlevy ve výplatě důchodových dávek jsou jistě skutečností, které žalobce zasáhly či mu přímo působily obtíže, nicméně ani tyto nelze podřadit pod pronásledování v souvislosti s uplatňováním politických práv a svobod. Ze zprávy MZV výše citované vyplývá, že v Kazachstánu existuje systém, jak se domoci řešení konkrétních problémů včetně možnosti kontaktovat úřad ombudsmana. Je tedy namístě přijmout hodnocení správního orgánu, který snahu žalobce očistit jméno svých rodičů i přes nepřízeň státních orgánů v souladu se zněním § 12 zákona o azylu nepovažoval za azylově-relevantní důvod a své závěry jasně a přesvědčivě odůvodnil. Sluší se doplnit, že stížnost žalobce byla Evropskému soudu pro lidská práva postoupena, jak ostatně sám doložil do spisu. Žalobce využil svých možností a kontaktoval OPU i - s ohledem na osobní svědectví paní H. D. - další nevládní organizaci zabývající se poskytováním pomoci žadatelům o mezinárodní ochranu. V případě potřeby budou žalobci tyto subjekty jistě i nadále nakloněny, nicméně stěžejní důvod jeho odchodu z Kazachstánu, který byl již opakovaně zmiňován, nelze v tomto řízení vyložit v žalobcův prospěch.

Rovněž tak ovšem s ohledem na popsané problémy a důvody odchodu krajský soud ve shodě se správním orgánem neshledal naplnění podmínek uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobkyně odešla do České republiky, kde již po řadu let žila její matka a za člověkem, se kterým se seznámila po internetu a který se stal posléze jejím manželem. Nebyla pronásledována (státními orgány či soukromými subjekty, před jejichž činností by se nemohla dovolat ochrany kompetentních orgánů) z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Její problém – konflikty s otce – je problém rodinný. Tvrzené fyzické napadené ze strany otce pak žalobkyně jistě mohla řešit u kompetentních orgánů své země (podat stížnost policii apod.), přičemž takovýto postup je s ohledem na obsah shromážděných zpráv reálný. Skutečnost, že této možnosti nevyužila, neboť se jednalo o nejbližšího člověka, neznamená, že by jí byla účinná pomoc odepřena. Posléze vznesené pochybnosti právě v tom směru, že by snad pomoc nebyla účinná jsou ničím nepodložené spekulace. Ostatně sama žalobkyně připustila, že pomoc nevyhledala záměrně a to s ohledem na úzké rodinné vazby.

Dále krajský soud vyhodnotil, že neustanovil-li správní orgán žalobci v průběhu řízení opatrovníka dle § 32 odst. 2 správního řádu, tak ani v tomto směru

nelze spatřovat jeho pochybení. Nelze přehlédnout, že v řízení před správním orgánem vystupoval pracovník OPU a žalobce byl při zahájení řízení upozorněn na možnost kontaktovat jak tuto organizaci, tak rovněž UNHCR. Žalobci tak byla poskytována pomoc vysoce kvalifikovanými a pro dané řízení cíleně zaměřenými pracovníky orgánů, které mají v obsahu své práce právě takovouto pomoc žadatelům o udělení mezinárodní ochrany poskytovat. Pokud tyto dva orgány neshledaly a samy nenavrhly žalovanému konkrétní procesní postup s ohledem na detailní znalost případu žalobce, lze jistě akceptovat přístup správního orgánu, který vycházel z faktu, že práva a oprávněné zájmy žalobce jsou hájeny způsobem dostatečně fundovaným.

Pokud snad žalobce vytýká správnímu orgánu, že nedostatečně zohlednil jím předkládané listiny týkající se uplatňování žalobcových práv v Kazachstánu a v Ruské federaci, pak krajský soud připomíná, že žalovaný dokumenty vyhodnotil jako důkazy nikoli zásadní významu pro samotnou podstatu podané žádosti. Jednalo se totiž, stručně řečeno, o podání žalobce vůči soudům a dalším orgánům v Kazachstánu a následně i Ruské federaci, prostřednictvím kterých se domáhal nápravy situace ve své rodině (zejména z jeho úhlu pohledu dehonestace památky jeho otce), kterou považoval za křivdu. Krajský soud přijal za svůj přístup žalobce, který konstatoval, že dané listiny nemají přímou souvislost s podstatou žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany, resp. neobsahují takové relevantní skutečnosti, které by bylo nezbytné při úvahách o důvodnosti podané žádosti zohlednit. Správní orgán naopak věnoval odpovídající pozornost tomu, aby zjistil obsah žalobcem předložených písemností. Tak se stalo na závěr prvního pohovoru konaného dne 29. 7. 2010, kdy pracovník konající pohovor žalobci jím předložené písemnosti postupně předkládal a žalobce se k obsahu jednotlivých listin konkrétně vyjádřil s tím, že většina dokladů zachycovala snahu žalobce vnést jméno jeho otce do Pamětní knihy, řešit problémy matky i samotného žalobce v otázce vzdání se kazašského občanství, problému bytovému apod. (podrobně zaznamenáno na čl. 7 správního spisu).

Ve smyslu obsahu § 13 zákona o azylu žalobce nepřednesl informace, které by správnímu orgánu umožňovaly a současně jej zavazovaly k podrobnějším úvahám ve smyslu daného ustanovení.

Krajský soud neshledal nezákonným rozhodnutí správního orgánu ani v té části, ve které byly posuzovány důvody pro udělení tzv. humanitárního azylu s ohledem na znění § 14 zákona o azylu. Správní orgán umožnil žalobci projevit se i k otázce jeho zdravotního stavu. Vycházel ze situace, že žalobce trpí očním onemocněním, které vyžadovala chirurgický zákrok. Ten byl realizován s dobrým výsledkem, jak hovoří aktuální lékařská zpráva. Správní orgán vzal tedy při svých úvahách v potaz jak žalobcův zdravotní stav, jak i jeho věk. Další skutečnosti, které by snad mohly být promítnuty do úvah správního orgánu dle názoru soudu v průběhu správního řízení předloženy nebyly. Krajský soud nepominul upozornění zástupkyně žalobce ani přednes svědkyně o možném daleko vážnějším zdravotním postižení

žalobce, nicméně za dané situace se jednalo o informaci, která se nemohla do úvah žalovaného promítnout. Důkaz o závažnosti žalobcova zdravotního stavu nebyl správnímu orgánu předložen a stejně tak jím nedisponoval krajský soud v době svého rozhodování. Za dané situace, prokázali-li se žalobcovy obavy z vážného onemocnění v tom směru, že jeho návrat do Kazachstánu by znamenal reálné ohrožení jeho života, jistě jmenovanému nic nebrání, aby se legitimní cestou domáhal nového posouzení svého případu. Při úvahách o případné důvodnosti žalobcovy námitky vycházel krajský soud u rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55 (Ej 174/2004), ve kterém se uvádí: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.*“ Rozhodnutí správního orgánu, v němž bylo použito správního uvážení (konkrétně správní uvážení v § 14 zákona o azylu), může soud přezkoumat jen po formální stránce a po věcné stránce pouze v tom směru, zda správní orgán nepřekročil meze stanovené správním uvážením. Správní orgán v době svého rozhodování vycházel z informací přednesených žalobcem a objektivních zpráv o situaci v Kazachstánu, své rozhodnutí v této části rovněž dostatečným a srozumitelným způsobem odůvodnil, a proto nevybočilo z mezí stanovených zákonem o azylu.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích

mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V odůvodnění této části svého rozhodnutí žalovaný rovněž vycházel ze standardních a pro projednávaný případ dostatečných informací. Tyto si opatřil v průběhu správního řízení a jednalo se o informace získané přímo z přednesu žalobce a dále o informace o zemi původu včetně aktuální situace zachycené v databázi ČTK. Porovnáním daných informací pak správní orgán neshledal v konkrétním případě žalobce důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a 14b zákona o azylu. V řízení nebylo prokázáno, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu citovaného § 14a zákona o azylu, což ostatně samotný žalobce ani netvrdil. V zásadě nepřednesl žádný skutečný důvod, pro který by se obával návratu (krom již zmiňovaného zdravotního stavu), když od počátku tvrdil, že hlavním důvodem jeho odchodu byla potřeba zveřejnit, resp. dostat případ jeho otce před Evropský soud pro lidská práva. u v tom směru, že v případě návratu se ničeho zásadního neobává. V Kazachstánu neprobíhá žádný vnitřní ozbrojený konflikt, země rovněž tak není v otevřeném mezinárodním ozbrojeném konfliktu. Na možnost bezpečného návratu lze usoudit z cílených Informací MZV, z nichž vyplývá, že v případě návratu žalobci konflikt či další problémy s orgány státu nehrozí. Otázkou zdravotní se správní orgán zabýval při úvahách o možnosti udělit tzv. humanitární azyl. Žalobci ve vlasti zjevně nehrozí v případě jeho návratu nebezpečí dle cit. ustanovení a jeho vycestování nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR (§ 14a odst. 2 zák. o azylu). Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) soud v případě žalobce rovněž nezjistil, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný.

Po provedeném řízení neshledal krajský soud námitky žalobce důvodné, a žalobu tak s odkazem na § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný a správní orgány náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Soudem ustanovený advokát požadoval odměnu za tři úkony právní služby a s tím související paušální odměnu. Jednalo se o převzetí a přípravu zastoupení, písemné podání soudu – doplnění žaloby, účast při jednání soudu. Krajský soud tak ustanovené advokátce přiznal odměnu za tři úkony právní služby po 2.100,- Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b), d), g) odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif] a náhradu hotových výdajů ve výši 3 x 300,- Kč (§ 13 odst. téže vyhlášky), celkem 7.200,- Kč. Současně jako plátce daně z přidané hodnoty požadovala navýšení odměny o 20%, což z požadované částky činilo 1.440,-Kč. Celková účtovaná a soudem důvodně přiznaná odměna činí 8.640,- Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet advokátem vymíněný.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 27. září 2012

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně